

Timpul încercării și marea strigare

10 noiembrie 2005

Robert J. Wieland

„Timpul încercării este chiar asupra noastră, căci marea strigare a celui de-al treilea înger a și început prin descoperirea neprihănilor lui Hristos, Mântuitorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (SM 1, pag.363).

Aceasta nu este o simplă afirmație în legătură cu o obscură binecuvântare temporară dată cândva, în trecutul istoriei noastre; ea este fantastica afirmație că strălucitoarele făgăduințe escatologice, nutrite din 1851 de pionierii adventiști, erau, în sfârșit, gata de împlinire - cel puțin „începutul” lor.

Unde și de ce a făcut Ellen White o declarație așa de semnificativă? Sursa originală a afirmației este un articol din Review and Herald, 22 noiembrie 1892. „Descoperirea neprihănilor lui Hristos” este o referire clară la solia din 1888, la patru ani de efort greu prin spinosul drum al acceptării și lepădării. După o cugetare înțeleaptă, o curajoasă Ellen White era gata, în acel timp, să eticheteze solia ca „început” al finalei revărsări a Duhului Sfânt, care va duce la iluminarea pământului cu slava celui de-al patrulea înger din Apocalips 18.

Dar această afirmație ridică unele probleme nu prea confortabile: dacă solul inspirat a avut puterea să discearnă adevărata semnificație a soliei din 1888, de ce s-a scurs de atunci mai mult de un secol? Cu trei ani înainte ca solia din 1888 să răsună, Ellen White declara că atunci când ploaia târzie și marea strigare vor începe, „lucrarea se va întinde ca focul în miriște” (SM 1, pag.118), „evenimentele finale vor fi rapide” (Testimonies 9, pag.11). Și cu toate acestea, din 1892, când a fost făcută această proclamație măreață, s-a realizat un progres dureros de lent. Oamenii de pe planeta Pământ se nasc mult prea repede ca să putem ajunge la ei cu solia pe care trebuie să o purtăm. Fiecare an care se scurge ne lasă cu o și mai mare sarcină de îndeplinit.

S-ar putea ca un pasiv sentiment de „laissez faire” să liniștească mândria denominațională cu afirmații de mare progres „pe grafice”; dar mulți adventiști sinceri își mărturisesc sobra convingere că lumea pur și simplu nu este încă luminată de slava soliei „celuilalt înger.”

Ce s-a întâmplat?

Patru ani după afirmația din 1892, Ellen White explica deschis ce s-a întâmplat. Pentru un motiv clar, o eră de speranțe strălucită se apropie de sfârșit:

„Refuzul de a renunța la păreri preconcepute și de a accepta acest adevăr (că legea din Galateni este în special Legea morală) se află în mare parte la baza opoziției manifestate la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones. Prin stârnirea acelei opoziții, Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume” (SM 1, 234, 235; The EGW 1888 Materials, 1574).

Cum să procedezi cu asemenea realități tulburătoare este o problemă care a ocupat decenii de perplexitate. A distruge dovezile sau a evita adevărul clar nu înseamnă a găsi o soluție la problemele noastre. Aceasta nu va satisface niciodată mințile cercetătoare. De secole, evreii avuseseră o problemă asemănătoare, încercând să explice copiilor lor de ce nu a apărut încă mult făgăduitul Mesia. Era jenant. Când Josef Wolff se ruga fierbinte de tatăl său să-i explice cine era servul persecutat din Isaia 53, dacă nu chiar Hristos, acesta i-a interzis cu desăvârșire să mai pună această întrebare. Singura cale sigură pentru noi este să acceptăm totala descoperire a adevărului. Biserica nu va avea niciodată motivația de a termina lucrarea mondială a Evangheliei dacă nu înțelege exact de ce a fost așa de mult amânată venirea Domnului, și astfel să-și reînnoiască încrederea escatologică a pionierilor.

Cu siguranță că s-ar putea aduna o listă lungă de implicații și motive descurajatoare pentru întârziere. Dar simpla soluție la toate acestea ar fi fost procurată de revărsarea cincizecimală a Duhului în ploaia târzie din 1888. Lepădarea acestei soluții inspirate constituie acea cauză de bază pentru marea întârziere și merită deosebită atenție a acestei generații, ca și acea problemă de bază care i-a afectat pe evreii de acum două mii de ani în lepădarea lui Mesia.